

**Załącznik I.6**

Warszawa, dnia 15 marca 2012 r.

**Naczelny Sąd Administracyjny  
w Warszawie**

za pośrednictwem

**Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego  
w Warszawie**

**ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa**

**Do sprawy o sygn. akt: II SA/Wa 2257/11**

Skarżąca: Fundacja [...]

Organ, którego skarga dotyczy:

Sąd Najwyższy – Pierwszy Prezes Sądu  
Najwyższego, Plac Krasińskich 2/4/6, 00-951  
Warszawa, zastąpiony przez radcę prawnego  
Małgorzatę Wrzolek-Romańczuk  
(pełnomocnictwo w aktach)

Wartość przedmiotu zaskarżenia:

brak danych – sprawa dot. postanowienia

o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie z wniosku

o udostępnienie informacji publicznej (*umowy prawa cywilnego*)

**Skarga kasacyjna**

**Sądu Najwyższego – Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego**

od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 stycznia 2012 r., II SA/Wa 2257/11, uwzględniającego skargę Fundacji [...] na postanowienie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r. nr I Prez. 391/11 BSA III – 055 – 114/11 i na utrzymane nim w mocy postanowienie tego organu z dnia 3 sierpnia 2011 r. (ten sam numer) o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie udostępnienia Panu D. M., jako Prezesowi Zarządu Fundacji [...], informacji mającej stanowić odpowiedź na pytanie, kiedy, w jakim trybie, w jakiej ilości oraz za jaką kwotę zostały zakupione przez Sąd Najwyższy od Wydawnictwa W. uprawnienia do korzystania z programu L.

Działając w imieniu Sądu Najwyższego - Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (pełnomocnictwo w aktach), informując, że odpis objętego niniejszą skargą kasacyjną wyroku WSA w Warszawie z dnia 10 stycznia 2012 r., został doręczony pełnomocnikowi organu w dniu 14 lutego 2012 r.

I. zaskarżam w całości wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 stycznia 2012 r., II SA/Wa 2257/11 uchylający postanowienie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r. nr I Prez. 391/11 BSA III – 055 – 114/11 i na utrzymanie nim w mocy postanowienie tego organu z dnia 3 sierpnia 2011 r. (ten sam numer), to jest w zakresie obejmującym wszystkie trzy punkty sentencji tego wyroku,

II. opierając niniejszą skargę kasacyjną na obu podstawach określonych w art. 174 pkt 1 i pkt 2 p.p.s.a., zarzucam temu wyrokowi (w zakresie związanym z punktem 1 i punktem 2 sentencji tego wyroku) naruszenie:

1) art. 1 ust.1, art. 4 ust. 1 i ust. 2, art. 6 ust.1 i ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.), określanej dalej skrótem: u.d.i.p., w związku z art. 139 ust. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759 ze zm.), w związku z dokonaniem wadliwej wykładni przepisów prawa materialnego poprzez uznanie za oczywiste (*bez jakiegokolwiek uzasadnienia*) ustalenia, że treść każdej umowy prawa cywilnego, której co najmniej jedną ze stron jest podmiot wymieniony w art. 4 ust. 1 lub ust. 2 u. d. i. p., a więc również takiej, której drugą stroną nie jest taki podmiot, (tu: W. Sp. z o.o.), stanowi informację publiczną w sytuacji, gdy z art. 139 ust. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych jednoznacznie wynika, że umowy prawa cywilnego nie stanowią informacji publicznej, a jedynie – i to tylko wówczas, gdy zostały zawarte w trybie zamówień publicznych na zasadach określonych w tej ustawie – są jawne i podlegają udostępnieniu na wniosek „każdego” w trybie określonym w przepisach o dostępie do informacji publicznej, albo (i) w następstwie ustalenia, że

odpowieź na pytanie: „Kiedy, w jakim trybie, w jakiej ilości oraz za jaką kwotę zostały zakupione przez Sąd Najwyższy od Wydawnictwa W. uprawnienia do korzystania z programu L ?” nie dotyczy treści umów prawa cywilnego,

2) art. 1 § 2 i art. 3 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 132 i art. 134 § 1 p.p.s.a., odczytywanych w kontekście art. 145 – 149 p.p.s.a., w stopniu rzutującym na wynik sprawy w związku z dowolnym ustaleniem, że:

- a) użyte w art. 134 § 1 p.p.s.a. określenie: „granice danej sprawy” może być interpretowane w całkowitym oderwaniu od treści przedmiotu i wniosku danej skargi, a w danym wypadku wbrew wyraźnemu żądaniu skargi o zobowiązanie organu administracji publicznej do dokonania czynności danego rodzaju, przy formalnym wskazaniu jako przedmiotu skargi określonego aktu organu administracji publicznej, a tym samym wobec faktycznego uznania za objęte „granicami tej samej sprawy” - w rozumieniu tego art. 134 § 1 – **jednocześnie** skargi znajdującej formalne oparcie w treści art. 3 § 2 pkt 2 p.p.s.a. oraz skargi mogącej znajdować oparcie w art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. w związku z art. 3 § 2 pkt 4 tej ustawy w sytuacji powszechnego odróżniania, także przy rejestracji skarg wpływających do sądów administracyjnych, skarg na określone działania (w tym akty) organów administracji publicznej oraz skarg na bezczynność tych organów, przy węższym zakresie przedmiotowym tych ostatnich (por. treść art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. przy pominięciu w tych rozważaniach art. 3 § 3 p.p.s.a.), a także odmiennych uregulowaniach w wypadku uwzględnienia skarg każdego z tych dwóch rodzajów (por. z jednej strony art. 145 – 146 p.p.s.a, a z drugiej art. 149 tej ustawy),
- b) sąd administracyjny, nie będąc formalnie związany wnioskami i zarzutami skargi może przyjąć do rozpoznania i uwzględnić skargę na akt organu administracji publicznej także wówczas, gdy strona nie formułuje jakiegokolwiek wniosku co do rozstrzygnięcia, jakie, jej zdaniem, powinien podjąć sąd administracyjny co do danego aktu,
- c) sąd administracyjny może wydać wyrok uwzględniający lub oddalający skargę z wnioskiem o zobowiązanie organu administracji

publicznej do podjęcia określonej czynności, a więc skargę wyraźnie nawiązującą do treści art. 3 § 2 pkt 4 i pkt 8 p.p.s.a., bez jednoczesnego wskazania, czy organ ma dokonać żądanej przez stronę czynności,

d) sąd administracyjny może stosować środki wskazane w ustawie bez jakiegokolwiek ich powiązania z wnioskami zawartymi w skardze podlegającej jego rozpoznaniu,

- 3) art. 45 i art. 46 § 1 pkt 3 p.p.s.a., odczytywanych w kontekście art. 58 § 1 pkt 3 p.p.s.a., w stopniu rzutującym na wynik sprawy w związku z brakiem wezwania strony skarżącej do usunięcia braku formalnego skargi pod rygorem jej odrzucenia, polegającego w danym wypadku na braku sformułowania jakiegokolwiek wniosku co do rozstrzygnięcia, jakie zdaniem skarżącej Fundacji, powinno być podjęte przez sąd w stosunku do postanowienia będącego przedmiotem jej skargi, a więc ww. postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r. lub w następstwie dowolnego ustalenia, że jedyny wniosek skargi, a mianowicie o zobowiązanie organu administracji publicznej do dokonania określonej czynności, w danym wypadku o zobowiązanie do udostępnienia informacji objętych określonym wnioskiem, był tożsamy z wnioskiem o uchylenie określonych postanowień,
- 4) art. 160 p.p.s.a. w związku z art. 45 p.p.s.a. w stopniu rzutującym na wynik sprawy w związku z brakiem rozpoznania w formie odrębnego postanowienia wniosku organu, jaki został sformułowany w odpowiedzi na skargę, w postaci żądania wezwania strony skarżącej do uzupełnienia braku jej skargi przez wskazanie w formie wniosku rodzaju rozstrzygnięcia, jakie, zdaniem skarżącej Fundacji, powinien podjąć Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w stosunku do postanowienia będącego przedmiotem skargi, *[tu: postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r. I Prez. 391/11 BSA III – 055 – 114/11 i utrzymanego nim w mocy postanowienia tego organu z dnia 3 sierpnia 2011 r. (ten sam numer)]*, a tym samym wobec pozbawienia obu stron możliwości poddania zarządzenia lub postanowienia stanowiącego rozpoznanie wniosku o uzupełnienie braku skargi także pośredniej ocenie w ramach ewentualnego środka

odwoławczego od orzeczenia kończącego postępowanie przed Sądem I instancji, (tu: w kontekście art. 191 p.p.s.a.),

5) art. 3 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 141 § 4 p.p.s.a. w stopniu rzutującym na wynik sprawy w następstwie:

- a) dowolnego uznania za w pełni aktualne, także po 11 kwietnia 2011 r., to jest po dniu wejścia w życie art. 61a k.p.a., stanowiska formułowanego we wcześniejszym orzecznictwie sądów administracyjnych, a w szczególności w wyroku NSA z dnia 10 stycznia 2007 r., sygn. akt I OSK 50/06, LEX nr 291197, dostępnego także w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>, w zakresie braku przesłanek do prowadzenia formalnego postępowania wobec wniosku, określanego przez osobę zainteresowaną mianem wniosku o udostępnienie informacji publicznej, w sytuacji, gdy nie zawiera on – w istocie – żądania udostępnienia tego rodzaju informacji,
- b) braku sformułowania w wyroku uwzględniającym skargę jakichkolwiek „*wskazań co do dalszego postępowania*”, to jest takich wskazań, których realizacja mogłaby doprowadzić do zakończenia postępowania w sprawie wniosku o udostępnienie informacji danego rodzaju w sposób zgodny z prawem, a w szczególności bez narażania organu administracji publicznej na zarzut popełnienia przestępstwa określonego w art. 23 u.d.i.p. lub ujawnienia informacji prawem chronionej,  
a ponadto
- c) wobec swoistego „zadekretowania”, bez jakiegokolwiek uzasadnienia, że objęte określonym wnioskiem Fundacji [...] informacje są informacjami publicznymi podlegającymi udostępnieniu na zasadach określonych w stosownej ustawie („*Zdaniem Sądu, żądane przez stronę skarżącą informacje stanowią informację publiczną, co oznacza, że organ zobowiązany był przestrzegać zasad i trybu określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej.*”)

6) art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) p.p.s.a. w związku z art. 61a § 1 k.p.a. w związku z art. 1 pkt 1 k.p.a., w związku z art. 1 ust.1, art. 6 ust.1 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.), określanej dalej skrótem: u.d.i.p., w stopniu rzutującym na wynik sprawy, w następstwie dowolnego ustalenia, że do złożonego po dniu 11 kwietnia 2011 r. wniosku o udostępnienie określonych informacji, które zdaniem wnioskodawcy są informacjami publicznymi, nie ma zastosowania kodeks postępowania administracyjnego w części regulującej wszczęcie takiego postępowania, w którym może dojść do wydania decyzji administracyjnej, a w szczególności nie ma zastosowania art. 61a § 1 k.p.a. w wypadku, gdy zdaniem organu objęte skierowanym doń wnioskiem informacje nie są informacjami publicznymi w rozumieniu art. 1 ust.1, art. 6 ust.1 i ust. 2 u.d.i.p., a powinnością organu jest jedynie udzielenie wnioskodawcy pisemnego wyjaśnienia ze wskazaniem, dlaczego objęte danym wnioskiem informacje nie są informacjami publicznymi.

a ponadto punktowi 2 tego wyroku, nawiązującemu do treści art. 152 p.p.s.a.,

- 7) naruszenie art. 152 p.p.s.a., a także art. 141 § 4 p.p.s.a. w stopniu rzutującym na wynik rozstrzygnięcia zawartego w tym punkcie ze względu:
- a) na „naturalną i trwałą niewykonalność postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania w określonej sprawie publicznej”,
  - b) na stworzenie po stronie skarżącej Fundacji wrażenia, że obowiązkiem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, także przed uprawomocnieniem się punktu 1) tego wyroku, jest podjęcie natychmiastowego działania na rzecz rozpoznania wniosku o udostępnienie przez Sąd Najwyższy – Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego wnioskowanych przez tę Fundację informacji,
  - c) na brak sformułowania jakiegokolwiek uzasadnienia dla tego rozstrzygnięcia, a tym samym wobec uchylecia się przez Sąd I instancji od możliwości dokonania oceny przesłanek, którymi kierował się określony skład orzekający, w ramach tzw. uznania

sędziowskiego, przy podejmowaniu rozstrzygnięcia mogącego ewentualnie nawiązywać do treści art. 152 p.p.s.a.

W konsekwencji wnoszę:

- 1) o uchylenie w całości wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 stycznia 2012 r., II SA/Wa 2257/11 uchylającego postanowienie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r. I Prez. 391/11 BSA III – 055 – 114/11 i utrzymane nim w mocy postanowienie tego organu z dnia 3 sierpnia 2011 r. (ten sam numer) oraz o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, to jest w zakresie obejmującym wszystkie trzy punkty sentencji tego wyroku,
- 2) o wstrzymanie wykonania rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 2) sentencji tego wyroku do czasu rozpoznania niniejszej skargi kasacyjnej lub - w wypadku odrzucenia lub oddalenia tego wniosku, a także w sytuacji umorzenia postępowania wywołanego tym wnioskiem - o wyjaśnienie w trybie art. 158 p.p.s.a. wątpliwości co do treści punktu drugiego kwestionowanego wyroku (jego sentencji), w którym zawarto rozstrzygnięcie zbliżone do dopuszczonego treścią art. 152 p.p.s.a., przez wskazanie, czy użyte w punkcie 2 tego wyroku określenie: „nie podlega wykonaniu” jest tożsame ze stwierdzeniem „nie może być wykonane” lub „nie może być wykonywane”, a także, czy uchylone w punkcie 1 skarżonego wyroku postanowienie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego kiedykolwiek „mogło być” wykonywane w takim znaczeniu, o którym mowa o możliwości tymczasowego zakazania (wstrzymania) wykonywania aktu w art. 152 p.p.s.a. *(oraz w zbliżonym w swej funkcji art. 61 p.p.s.a.)*,
- 3) o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci notatki służbowej Dyrektora Biura Informatyki Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2012 r. nr KPP IV-055-5/12 na okoliczność, że przy dotychczasowych, corocznych zakupach Systemu Informacji Prawnej L. od W. Sp. z o.o. dla Sądu Najwyższego nie zachodziła konieczność stosowania trybu zamówień

publicznych ze względu na cenę zakupu niższą niż określona w art. 4 pkt 8 ww. ustawy – Prawo zamówień publicznych,

- 4) o zasądzenie na rzecz Sądu Najwyższego – Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego kosztów postępowania związanych z wniesieniem i rozpoznaniem niniejszej skargi kasacyjnej.

### Uzasadnienie

- I. Uzasadnienie wniosków zawartych w punkcie drugim alternatywnych wniosków niniejszej skargi kasacyjnej, a także zarzutu zawartego w punkcie 7 zarzutów tej skargi, w kontekście żądania uchylenia w całości także punktu drugiego skarżonego wyroku Sądu I instancji w ramach rozstrzygnięcia objętego pierwszym z wniosków głównych tej skargi kasacyjnej**

Wniosek o wstrzymanie wykonania rozstrzygnięcia zawartego w punkcie drugim sentencji danego wyroku pozostaje w ścisłym związku z następującą tezą uzasadnienia: *„Zdaniem Sądu, żądane przez stronę skarżącą informacje stanowią informację publiczną, co oznacza, że organ zobowiązany był przestrzegać zasad i trybu określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej.”* Ta teza uzasadnienia w połączeniu z punktem drugim sentencji może stwarzać wrażenie, że po stronie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego powstał obowiązek niezwłocznego udostępnienia wnioskodawcy żądanej przez niego informacji – bez oczekiwania na uprawomocnienie się danego wyroku.

W świetle uzasadnienia skarżonego wyroku należy bowiem przyjmować, że rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 owego wyroku (jego sentencji) zostało wydane na podstawie art. 152 p.p.s.a. Stwierdzono w nim bowiem, że: *„Na podstawie art. 152 powołanej ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Sąd wstrzymał wykonanie zaskarżonego postanowienia.”*

W przepisie tym stanowi się jednak nie tylko, że *„w razie uwzględnienia skargi sąd w wyroku określa, czy i w jakim zakresie zaskarżony akt lub czynność nie mogą być wykonane.”*, ale również, że: *„Rozstrzygnięcie to traci moc z chwilą*



*uprawomocnienia się wyroku.”* . Można przyjmować zatem, że orzeczenie, o którym mowa w tym przepisie:

1) stanowi obligatoryjny element każdego wyroku uwzględniającego skargę na akt lub czynność w sposób prowadzący do jego lub jej eliminacji z obrotu prawnego, przy czym sąd uwzględniający skargę ma - na zasadzie uznania sędziowskiego - samodzielnie rozstrzygnąć o tym, czy, a jeżeli tak, to w jakim zakresie ma dojść do wstrzymania wykonania (wykonywania), w tym wypadku uznanego przez siebie za niezgodny z prawem, aktu administracyjnego. *(w ustawie nie zostały sformułowane jakiekolwiek kryteria, którymi ma kierować się sąd przy wydawaniu orzeczenia na podstawie tego przepisu, co nie oznacza, że nie mogą one być zbliżone np. do tych, o których mowa w art. 61 p.p.s.a.),*

2) nie podlega odrębnemu zaskarżeniu, a tym samym, z mocy ustawy, jest wiążące i podlega natychmiastowemu wykonaniu, *(swoista prawomocność),*

3) jako mające pozostawać w związku z treścią (tu:) aktu uznanego za istotnie niezgodny z prawem w stopniu wymagającym jego eliminacji z obrotu prawnego, wydanie takiego orzeczenia jest poprzedzone oceną, czy w ogóle dany akt mógł być lub może być jeszcze wykonywany, *(por. m.in. Tadeusz Woś [w:] Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2005, s. 471, a także Robert Sawuła w artykule pt. „Stosowanie art. 152 prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (wybrane zagadnienia)”, PiP 2004, z. 8, s. 71 i n. i powołana tam literatura),*

4) ma charakter tymczasowy w tym sensie, że z mocy ustawy przestaje obowiązywać z chwilą uprawomocnienia się wyroku, w którym zostało zawarte,

5) zawiera określenie nawiązujące wprost do brzmienia tego przepisu, a więc stanowiące przejaw użycia zwrotu „może” w ujęciu pozytywnym lub negatywnym, a więc, że dany akt „może być” lub „nie może być” wykonywany z wyraźnym zaznaczeniem „do chwili uprawomocnienia się wyroku”.

Oczywiste jest bowiem, że z chwilą uprawomocnienia się danego wyroku w zakresie eliminującym z obrotu prawnego określony akt lub czynność organu administracji publicznej nie mogą być one, jako już nieistniejące prawnie, wykonywane, o ile wcześniej w ogóle mogły być wykonywane.

W konsekwencji należy stwierdzić, że w ramach dopuszczonego omawianym przepisem uznania sędziowskiego konieczne jest wyjściowe ustalenie, czy (tu:) uchylany akt, w szczególności ze względu na swoją naturę, w ogóle podlegał, a jeżeli tak, czy podlega jeszcze wykonaniu, a tym samym i czy ewentualnie przed wyrokiem przez sąd nie został wykonany w całości lub w części. Zdaniem R. Sawuły (op. cit. s.75) użyte w tym przepisie *[...] stwierdzenie „nie mogą być wykonane” oznacza taki stan, w którym nie można przystąpić do wykonania aktu lub czynności, albo należy odstąpić od ich wykonania (wykonywania). Z tych względów stwierdzenie przez sąd na podstawie posiadanych dowodów w sprawie, że nastąpiło wykonanie aktu lub czynności oznacza prawną bezprzedmiotowość zamieszczenia orzeczenia z art. 152 p.p.s.a. (...)].* Zdaniem tego autora omawiany przepis należy odczytywać w powiązaniu z art. 61 p.p.s.a., dopuszczającym możliwość wstrzymania wykonania aktu lub czynności zaskarżonej do sądu I instancji do czasu pierwszego wyroku przez sąd w sprawie zgodności z prawem danego aktu lub czynności. Z kolei T. Woś (op. cit. s.471) wskazuje, że „ (...)bardziej właściwe byłoby przyjęcie wykładni, zgodnie z którą sąd pierwszej instancji może (ale nie musi) w wyroku uwzględniającym skargę zdecydować, czy akt pozbawiony jego wyrokiem mocy wiążącej ma obowiązywać w okresie, kiedy wyrok ten jest nieprawomocny.”. Zdaniem tego autora *„potrzeba zamieszczenia orzeczenia w tej kwestii zachodzi jedynie wówczas, kiedy sąd decyduje, że w okresie po wydaniu wyroku, a przed jego uprawomocnieniem, określony akt lub czynność nie mogą być wykonywane (rozstrzygnięcie negatywne). Nie ma natomiast potrzeby zawierania w wyroku uwzględniającym skargę rozstrzygnięcia, że określony akt lub czynność mają być wykonywane.”*

Zdaniem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego wydane przez niego postanowienie o odmowie wszczęcia określonego postępowania publicznego o charakterze administracyjnym, ze względu na swoją naturę, nie podlegało i nie podlega wykonaniu w takim znaczeniu, w jakim o możliwości wstrzymania wykonania lub o możliwości zakazania wykonania (wykonywania) aktu lub czynności, w całości lub w części, jest mowa w art. 61 i w art. 152 p.p.s.a.

Z tych przyczyn, w przekonaniu pełnomocnika organu, Sąd I instancji powinien uchylając tego typu akt jednocześnie uznać za bezprzedmiotowe orzekanie w kwestii określenia, *„czy i w jakim zakresie zaskarżony akt lub czynność nie mogą być*

*wykonane.*” dając temu wyraz, jeżeli nie w samej sentencji danego wyroku, to co najmniej w jego uzasadnieniu, np. przez stwierdzenie: „*Uznaje za zbędne określenie, czy i w jakim zakresie zaskarżone postanowienie nie może być wykonane do czasu uprawomocnienia się wyroku [lub punktu 1) wyroku]*” w połączeniu z wyjaśnieniem, że charakter prawny uchylanego aktu czyni bezprzedmiotowym orzekanie w zakresie możliwości dalszego jego wykonywania.

W danym wypadku użycie w punkcie 2 kwestionowanego wyroku określenia: „*nie podlega wykonaniu*” nie tylko nie odpowiada brzmieniu i celom art. 152 p.p.s.a., ale stwarza szereg wątpliwości przez wykreowanie domniemania, że uchylone w punkcie 1) postanowienie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego wcześniej mogło być wykonywane, które obecnie, do czasu uprawomocnienia się wyroku, uznaje się za niedopuszczalne. Tego rodzaju rozstrzygnięcie, jako podjęte w stosunku do aktu o odmowie wszczęcia określonego postępowania publicznego o znamieniu administracyjnym, sprawia, że uzasadnione staje się pytanie, czy jeszcze przed uprawomocnieniem się danego wyroku, a ściślej jego punktu pierwszego, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego ma obowiązek prowadzenia merytorycznego postępowania w sprawie udostępnienia skarżącej Fundacji żądanych przez nią informacji pod rygorem (zagrożeniem) wniesienia do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargi na jego beczynność lub wniosku o ukaranie go grzywną za brak wykonania orzeczenia Sądu, a także dla uniknięcia ewentualnego zarzutu popełnienia przestępstwa określonego rodzajowo w art. 23 u.d.i.p.

Oczywiste jest, że każda osoba sprawująca urząd Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, także dla zachowania powagi instytucji, którą reprezentuje, nie powinna dopuszczać do zaistnienia okoliczności, które mogłyby skłaniać kogokolwiek do formułowania tego typu zarzutów, a tym bardziej mogących stwarzać pozór oparcia w rzeczywistości, a w szczególności w części nieprawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego.

Z formalnego punktu widzenia rozstrzygnięcie nawiązujące do treści art. 152 p.p.s.a., jako - w swej istocie i funkcji - zbliżone do dopuszczonego treścią art. 61 p.p.s.a. orzeczenia o wstrzymaniu, w całości lub w części, wykonania zaskarżonego do sądu administracyjnego aktu lub czynności, może być uznawane za mające walor postanowienia w rozumieniu art. 160 p.p.s.a., nie podlegającego jednak odrębnemu

zaskarżeniu. *(Nie budzi najmniejszych wątpliwości, że orzeczenia wydawane na podstawie art. 61 p.p.s.a. są postanowieniami.)*

Z tych przyczyn zdaniem pełnomocnika organu występującego z niniejszą skargą kasacyjną zasadne stało się wyraźne zaskarżenie także punktu 2 danego wyroku z odrębnym, alternatywnym wnioskiem albo o wstrzymanie wykonania rozstrzygnięcia zawartego w tym punkcie albo o dokonanie jego wykładni w sposób usuwający wątpliwość co do obowiązków Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do czasu ewentualnego uprawomocnienia się rozstrzygnięcia zawartego w punkcie pierwszym danego wyroku (jego sentencji).

W rozwinięciu uzasadnienia tych alternatywnych wniosków wypada dać wyraz przekonaniu, że skoro w następstwie wniesienia zażalenia może dojść do wstrzymania wykonania postanowienia objętego zażaleniem, a to ze względu na treść art. 196 p.p.s.a., to tym samym dopuszczalne jest również wstrzymanie wykonania postanowienia zaskarżonego w sposób dopuszczony treścią art. 191 p.p.s.a. Kwestia ta może być jednak uznana za kontrowersyjną. Stąd też Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego nie wyklucza możliwości uznania jego wniosku o wstrzymanie wykonania danego postanowienia za nie przewidziany wprost prawem, a tym samym i niedopuszczalny. Licząc się z taką ewentualnością, a także z możliwością oddalenia danego wniosku lub umorzenia postępowania nim wywołanego, uznaje się za konieczne doprowadzenie do wyjaśnienia wątpliwości co do treści rzeczzonego postanowienia w formie odpowiedzi na pytanie, czy użyte w punkcie 2 kwestionowanego wyroku określenie: „*nie podlega wykonaniu*” jest tożsame ze stwierdzeniem „*nie może być wykonane lub nie może być wykonywane*”, a także, czy uchylone w punkcie 1 skarżonego wyroku postanowienie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego kiedykolwiek „mogło być” wykonywane w takim znaczeniu, o którym mowa o możliwości tymczasowego zakazania wykonywania aktu w art. 152 p.p.s.a. Względy racjonalności wykluczają także możliwość sformułowania przypuszczenia, by Sąd I instancji orzekając, iż „*zaskarżone postanowienie nie podlega wykonaniu w całości*” chciał jedynie potwierdzić, że skoro dane postanowienie wcześniej nie podlegało wykonaniu, to nadal takiemu wykonaniu nie podlega. Tego rodzaju potwierdzeń nie oczekiwał bowiem ustawodawca nadając art. 152 p.p.s.a. takie, a nie inne brzmienie, o czym szerzej, także z nawiązaniem do literatury przedmiotu, była wcześniej mowa.

W wypadku nadania biegu wnioskowi o wstrzymanie wykonania rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 2 kwestionowanego wyroku, przy jego rozpoznawaniu, zdaniem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego powinno być wzięte pod uwagę, że w następstwie tego rozstrzygnięcia Sąd I instancji funkcjonuje on w poczuciu stałego zagrożenia wniesieniem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargi na jego bezczynność lub wniosku o ukaranie go grzywną za brak wykonania orzeczenia Sądu, a także podniesienia przeciwko niemu zarzutu popełnienia przestępstwa określonego rodzajowo w art. 23 u.d.i.p. O tym, że tego rodzaju obawy nie są pozbawione podstaw, świadczy dotychczasowa aktywność Fundacji [...] reprezentowanej przez Pana D. M., w tym przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Warszawie, a także na łamach prasy, w tym dzienników „Rzeczpospolita” oraz „Gazeta Wyborcza”, która to okoliczność powinna być temu Sądowi znana z urzędu.

Jak zaznaczono wyżej, osoba sprawująca urząd Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego nie powinna dopuszczać do stwarzania komukolwiek okazji do formułowania tego typu zarzutów. Mogący w tym wypadku znaleźć pośrednie zastosowanie (per analogiam) art. 196 p.p.s.a. nie formułuje jakichkolwiek kryteriów, którymi ma kierować się sąd przy wydawaniu postanowienia o wstrzymaniu wykonania postanowienia sądu administracyjnego. Należy przyjmować zatem, że ewentualne uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania postanowienia nawiązującego do treści art. 152 p.p.s.a. pozostawione jest całkowitemu uznaniu sądu rozpoznającego taki wniosek.

Z tych przyczyn wnosi się o uwzględnienie co najmniej jednego z alternatywnych wniosków ujętych w punkcie 2 wniosków głównych niniejszej skargi kasacyjnej, a także o uwzględnienie – w ramach wyrokowania w sprawie tej skargi – wniosku o uchylenie także punktu drugiego kwestionowanego wyroku Sądu I instancji.

**II. Część sprawozdawcza – informacja o dotychczasowym przebiegu postępowania w sprawie określonego wniosku Fundacji [...] uznawanego przez tę Fundację za wniosek o udostępnienie informacji publicznej w rozumieniu art. 11 u.d.i.p.**

*(Na wstępie tej części uzasadnienia należy zaznaczyć, że wskazywanie na Pana D. M., jako autora określonych wystąpień do Sądu Najwyższego oraz do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, jest tożsame ze wskazaniem na Prezesa Zarządu Fundacji [...], a więc jako mogącego reprezentować tę Fundację w relacjach z innymi podmiotami.)*

W piśmie z dnia 22 czerwca 2011 r., zarejestrowanym w Sądzie Najwyższym między innymi pod numerem BSA III – 055 – 114/11, Pan D. M. przedstawił szereg uwag i pytań dotyczących relacji między Sądem Najwyższym, a Wydawnictwem W. Jako podstawę swojego żądania wnioskodawca wskazał art. 2 ust. 1 u.d.i.p.

Zważywszy, że w piśmie tym nawiązywano w sposób krytyczny do decyzji Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2011 r. nr BSA III – 055 -90/11, której jedynym adresatem był Pan D. M., w piśmie działającego z upoważnienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego Dyrektora Biura Studiów i Analiz SN z dnia 6 lipca 2011 r. pod czterema numerami: nr BSA III - 055 -90/11, BSA III – 055 – 112/11, BSA III – 055 – 113/11, BSA III – 055 – 114/11, zostało sformułowane pytanie, czy wskazane na wstępie pismo skarżącej z dnia 22 czerwca 2011 r., a także pozostałe dwa pisma z tego samego dnia, zarejestrowane w Sądzie Najwyższym pod numerami BSA III – 055 – 112/11 i BSA III – 055 – 113/11, mają być rozpoznane tak, jakby były wnioskami o ponowne rozpatrzenie sprawy w rozumieniu art. 127 § 3 k.p.a. od ww. decyzji Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2011 r. lub wnioskami o wyjaśnienie wątpliwości co do treści tej decyzji w rozumieniu art. 113 § 2 k.p.a., czy też wnioskami innej natury.

W piśmie z dnia 12 lipca 2011 r. Pan D. M. jednoznacznie wyjaśnił, że „*tryb zgłoszenia tych pism został w nich wyraźnie określony i był to art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późniejszymi zmianami)*”, a zarazem, że „*w szczególności nie był to ani art. 128 k.p.a., ani art. 127 § 3 k.p.a., (ani) art. 113 § 2 k.p.a.)*”.

W tym stanie rzeczy działający z polecenia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego Dyrektor Biura Studiów i Analiz SN w dniu 22 lipca br. udzielił odpowiedzi na trzy wspomniane wystąpienia Pana D. M. z dnia 22 czerwca br. w formie dwóch pism, jednego pod numerem BSA III – 055 – 114/11 oraz drugiego pod podwójnym numerem BSA III – 055 – 112/11 i BSA III – 055 – 113/11, w takim zakresie, w jakim w

kwestiach podnoszonych przez wnioskodawcę mogły być udzielone informacje na zasadach określonych w przepisach u.d.i.p.

Te ostatnie odpowiedzi spowodowały wystąpienie przez Pana D. M. do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z czterema kolejnymi pismami z dnia 26 lipca 2011 r., w tym pt. „Wezwanie do usunięcia naruszenia prawa”, zarejestrowanym w Sekretariacie Pierwszego Prezesa SN pod numerem I Prez. 391/11, podtrzymującym żądanie udzielenia odpowiedzi na sformułowane w tytule niniejszej odpowiedzi pytanie, zmierzające w istocie do uzyskania informacji o treści umowy lub umów wiążących Sąd Najwyższy z Wydawnictwem W., na podstawie której lub których Sąd Najwyższy korzysta z programu tego wydawnictwa o nazwie L.

W opisanych okolicznościach konieczne stało się wydanie postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2011 r. nr I Prez. 391/11 BSA III – 055 – 114/11) z następującym wyjaśnieniem:

Zdaniem Sądu Najwyższego umowy prawa cywilnego łączące organy władzy publicznej z podmiotami trzecimi, działającymi w sferze prawa prywatnego, (tu: z wydawnictwem - właścicielem określonego oprogramowania informatycznego), nie należą do kategorii informacji publicznych w rozumieniu art. 1 ust. 1 i art. 6 u.d.i.p., a w konsekwencji nie mogą być udostępniane każdemu zainteresowanemu ich treścią na zasadach i w trybie określonym przepisami tej ostatniej ustawy. Takie umowy nie należą bowiem w szczególności do kategorii: „dane publiczne” w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 u.d.i.p. Umowa prawa cywilnego, w której tylko jedną ze stron jest organ władzy publicznej, nie ma cech dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 6 ust.2 u.d.i.p., albowiem nie zawiera jedynie oświadczenia woli lub wiedzy funkcjonariusza publicznego, lecz także oświadczenie woli przedstawiciela drugiej strony, nie będącej w danym wypadku żadnym z podmiotów wymienionych w art. 4 ust. 1 lub ust. 2 u.d.i.p. Objęte wnioskiem Pana D. M. informacje są przedmiotem korespondujących ze sobą oświadczeń woli dwóch stron umowy, a nie stanowią jedynie oświadczenia przedstawiciela Sądu Najwyższego.

Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej nie reguluje wprost sytuacji, jaka zaistniała w niniejszej sprawie, w której organ władzy publicznej ma rozpoznać żądanie udzielania informacji będącej w jego posiadaniu, która nie jest jednak informacją publiczną w rozumieniu jej przepisów.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 i ust. 2 tej ustawy należy przyjmować, że w zakresie w niej nie uregulowanym stosuje się przepisy k.p.a. o postępowaniu decyzyjnym, a

zatem również regulacje dotyczące wszczęcia takiego postępowania. Faktem jest, że jedyną alternatywą w stosunku do rzeczywistej realizacji wniosku o udostępnienie informacji publicznej jest wydanie decyzji o odmowie jej udzielenia lub o umorzeniu postępowania, w tym drugim wypadku, wyłącznie w sytuacji przewidzianej w art. 14 ust. 2 u.d.i.p.

Art. 61a § 1 k.p.a. stanowi, że gdy żądanie, o którym mowa w art. 61 k.p.a. (tu: żądanie wszczęcia postępowania, w którym mogłoby dojść do wydania decyzji administracyjnej), zostało wniesione przez osobę niebędącą stroną lub z innych uzasadnionych przyczyn postępowanie nie może być wszczęte, organ administracji publicznej wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania.

Przedstawione powyżej okoliczności przemawiają za ustaleniem, że w niniejszej sprawie zachodzą inne uzasadnione przyczyny w rozumieniu art. 61a § 1 k.p.a. wskazujące na konieczność odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udostępnienia Panu D. M. informacji w formie odpowiedzi na pytanie, kiedy, w jakim trybie, w jakiej ilości oraz za jaką kwotę zostały zakupione przez Sąd Najwyższy od Wydawnictwa W. uprawnienia do korzystania z programu L.

Odpowiedź na tak ujęte pytanie równoznaczna byłaby bowiem z przedstawieniem wnioskodawcy danych, które nie są informacją publiczną w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej.

W wyjaśnieniu podstawy prawnej omawianego postanowienia dodano, że powołanie art. 11 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) w związku z art. 5 § 2 pkt 3 i pkt 4 k.p.a. wskazuje jedynie na właściwość Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego jako organu władnego wydać to postanowienie.

\*

Z tym postanowieniem nie zgodził się Pan D. M., występując w dniu 16 sierpnia 2011 r. z zażaleniem – wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W uzasadnieniu tego środka prawnego wskazano na orzeczenia sądów administracyjnych, wydane jednak pod rządami przepisów obowiązujących przed 11 kwietnia 2011 r., w których dano wyraz przekonaniu, że na wniosek o udostępnienie informacji publicznej, który nie dotyczy jednak udostępnienia takiej informacji, należy udzielić odpowiedzi w formie „zwykłego pisma”.

Powoływany w skarżonym postanowieniu art. 61a § 1 k.p.a., dodany przez art. 1 pkt 11 ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania



administracyjnego oraz ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2011 Nr 6, poz.18), wszedł w życie z dniem 11 kwietnia 2011 r., a zatem nie mógł stanowić przedmiotu rozważań ani wyroku WSA w Olsztynie z dnia 17 lutego 2009 r., II SA/OI 991/08, ani wyroku WSA w Gliwicach z dnia 18 marca 2008 r., IV SA/GI 1215/2007, ani innych orzeczeń, do których się w tych wyrokach nawiązuje.

Występujący z zażaleniem – wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy nie wykazał również, że odpowiedź na pytanie, kiedy, w jakim trybie, w jakiej ilości oraz za jaką kwotę zostały zakupione przez Sąd Najwyższy od Wydawnictwa W. uprawnienia do korzystania z programu L. mieści się w definicji informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust.1 u.d.i.p.

Żądanie udzielenia odpowiedzi na takie pytanie nie jest tożsame w szczególności z żądaniem udostępnienia danych publicznych lub o majątku publicznym w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 lub pkt 5 u.d.i.p., lecz powinno być traktowane jako równoznaczne z żądaniem udostępnienia umowy lub umów prawa cywilnego wiążących Sąd Najwyższy z Wydawnictwem W., a więc z podmiotem prawa prywatnego nie podlegającym przepisom ustawy o dostępie do informacji publicznej poza sytuacjami enumeratywnie wymienionymi w tej ustawie.

Jak wcześniej zostało wyjaśnione Fundacji [...], właściwe organy kontroli Rzeczypospolitej Polskiej miały możliwość oceny prawidłowości, w tym zgodności z przepisami o finansach publicznych, wydatkowania przez Sąd Najwyższy środków z budżetu Państwa na zakup od Wydawnictwa W. uprawnień do korzystania z programu L. Jak dotychczas żadna z tych kontroli nie zgłaszała uwag w tej mierze.

Otwarta formuła art. 6 ust. 1 u.d.i.p. nie pozwala także na sformułowanie domniemania, by każda informacja znajdująca się w posiadaniu podmiotu określonego rodzajowo w art. 4 ust. 1 lub ust. 2 tej ustawy stanowiła informację publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 owej ustawy.

Z tych przyczyn wniesiony przez Fundację [...] wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy nie zasługiwał na uwzględnienie.

\*

Również z tym rozstrzygnięciem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego nie zgodziła się Fundacja [...], o czym świadczy skarga z dnia 23 września br. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

W tej skardze przedmiotowemu postanowieniu Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia br. zarzucono naruszenie: art. 7, art. 61 ust.1 i ust.2 Konstytucji RP oraz art. 1 ust.1, art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. c, art. 10 ust. 1, art. 13 ust. 1 u.d.i.p., a także art. 6 k.p.a., wnosząc o zobowiązanie strony przeciwnej do dokonania czynności zgodnie z wnioskiem z dnia 22 czerwca 2011 r., to jest polegającej na udzieleniu odpowiedzi na pytanie: *„Kiedy, w jakim trybie, w jakiej ilości oraz za jaką kwotę zostały zakupione przez Sąd Najwyższy od Wydawnictwa W. uprawnienia do korzystania z programu L”*.

W uzasadnieniu skargi ponownie nawiązano do licznego orzecznictwa sądów administracyjnych na tle stanu prawnego sprzed 11 kwietnia 2011 r., które, siłą rzeczy, nie mogło dotyczyć art. 61a § 1 k.p.a., odczytywanego w danym wypadku, w połączeniu z odpowiednimi przepisami ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Głównym wnioskiem skargi uczyniono zobowiązanie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do udostępnienia określonych informacji.

\*

W odpowiedzi na tę skargę Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego wniósł:

- 1) o oddalenie tej skargi w całości, w wypadku gdyby została przyjęta do rozpoznania,
- 2) o wezwanie strony skarżącej do uzupełnienia braku skargi przez wskazanie w formie wniosku rodzaju rozstrzygnięcia, jakie, zdaniem skarżącej Fundacji, powinien podjąć Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w stosunku do postanowienia będącego przedmiotem skargi, a więc postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r. nr I Prez. 391/11 BSA III – 055 – 114/11 i utrzymanego nim w mocy postanowienia tego organu z dnia 3 sierpnia 2011 r. (ten sam numer) o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie udostępnienia Panu D. M., jako Prezesowi Zarządu Fundacji [...], informacji mającej stanowić odpowiedź na pytanie, kiedy, w jakim trybie, w jakiej ilości oraz za jaką kwotę zostały zakupione przez Sąd Najwyższy od Wydawnictwa W. uprawnienia do korzystania z programu L., pod rygorem odrzucenia tej skargi (*art. 57 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 45 i art. 46 § 1 pkt 3 tej ustawy*),
- 3) o odrzucenie skargi w tej części, w jakiej zawiera wniosek typowy dla skargi na bezczynność, a mianowicie o zobowiązanie organu administracji publicznej do dokonania określonej czynności, (*pkt 1 wniosków głównych skargi*).

W uzasadnieniu powyższych wniosków podniesiono, że:

Skarga z dnia 23 września br. Fundacji [...], reprezentowanej przez Pana D. M., nie czyni zadość niektórym wymaganiom formalnym stawianym pismom składanym w postępowaniu sądowych, które zostały wymienione w art. 45 i art. 46 § 1 pkt 3 p.p.s.a. (tu: ) w związku z art. 57 § 1 p.p.s.a.

Jako skarga, zgodnie z art. 57 § 1 pkt 1 p.p.s.a., wskazuje jako zaskarżane postanowienie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r. nr I Prez. 391/11 BSA III – 055 – 114/11, jednakże, wbrew jednoznacznej treści art. 45 i art. 46 § 1 pkt 3 p.p.s.a. nie zawiera jakichkolwiek wniosków co do rozstrzygnięcia, jakie, zdaniem tej strony, powinny być podjęte przez sąd w stosunku do postanowienia będącego przedmiotem skargi, a więc ww. postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r..

Zdaniem udzielającego tej odpowiedzi stanowiło to brak formalny przedmiotowej skargi, o jakim mowa w art. 58 § 1 pkt 3 p.p.s.a., bez usunięcia którego w trybie uzupełnienia, w tym na wezwanie Sądu I instancji, niedopuszczalne jest przyjęcie skargi do rozpoznania.

Oczywiście niedopuszczalne jest także przyjęcie do rozpoznania danej skargi w części zawierającej wniosek typowy dla skargi na bezczynność, a mianowicie o zobowiązanie organu administracji publicznej do dokonania określonej czynności, (*pkt 1 wniosków głównych skargi*), a w danym wypadku nie pozostający w związku z wymienionym w tytule skargi postanowieniem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego.

Z tych przyczyn wniesiono o rozpoznanie w pierwszej kolejności wymienionych powyżej wniosków formalnych odpowiedzi na skargę.

W części merytorycznej uzasadnienia tej odpowiedzi podniesiono, że:

W pierwszej kolejności trzeba podkreślić, że nie jest zgodne ze stanem rzeczywistym następujące twierdzenie zawarte w uzasadnieniu skargi: *"Po okresie pozostawania Sądu Najwyższego w bezczynności wobec wniosku Fundacji, 3 sierpnia 2011 r. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego wydał postanowienie ... , w którym odmówił wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie udostępnienia informacji wnioskowanych przez Fundację"*. Zawarty w tym fragmencie uzasadnienia skargi zarzut bezczynności jest całkowicie chybiony wobec niezaprzeczalnych faktów, tj. skierowania do skarżącej trzech pism Dyrektora Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego, działającego z upoważnienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego:

jednego pisma z dnia 6 lipca 2011 oraz dwóch pism z dnia 22 lipca 2011 r., których kopie znajdują się w aktach sprawy, załączonych do niniejszej odpowiedzi na skargę. Pierwsze z nich zmierzało do wyjaśnienia rzeczywistej treści żądania Fundacji [...]. Pozostałe dwa pisma zawierały odpowiedź na wystąpienia Fundacji w zakresie, w jakim w kwestiach podnoszonych przez wnioskodawcę mogły być udzielone informacje na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej ( DzU Nr 112, poz. 1198 ze zm. ).

W uzasadnieniu obecnej skargi Fundacja [...], reprezentowana przez Prezesa Zarządu, D. M. podtrzymała swoje zarzuty przedstawione we wniosku z dnia 16 sierpnia 2011 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy (tak uzasadnienie skargi, s. 2 *in medio*). Porównanie treści uzasadnienia skargi oraz treści uzasadnienia wniosku z 16 sierpnia 2011 r. o ponowne rozpatrzenia sprawy prowadzi do konkluzji, że obecnie Fundacja nie przytoczyła żadnych nowych argumentów, do których nie odniósłby się wcześniej Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego. Jedyny nowy zarzut, w istocie rzekomego naruszenia przez Sąd Najwyższy – Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. c u.d.i.p. wydaje się nieporozumieniem, albowiem trudno zakładać, żeby żądanie udzielenia odpowiedzi na tytułowe pytanie w jakimkolwiek zakresie mogło nawiązywać do kwestii polityki wewnętrznej Sądu Najwyższego wyrażającej się w prezentacji bliżej nieokreślonego programu, który mógłby świadczyć o realizacji zadań publicznych, sposobie ich realizacji, wykonywaniu i skutkach realizacji tych zadań.

Sama skarżąca nie wyjaśnia też przyczyn wskazania obecnie na ostatnio wymieniony przepis u.d.i.p., ani też nie przedstawia jakiegokolwiek argumentacji, która mogłaby zasługiwać na rozważenie w kontekście innych wymienionych w skardze jako - jej zdaniem - naruszone przepisów.

W zakończeniu odpowiedzi dodano, że także zawarcie obecnej umowy z Wydawnictwem W., na podstawie której Sąd Najwyższy aktualnie korzysta z programu L., ze względu na wartość przedmiotu tej umowy, nie musiało być poprzedzone zastosowaniem przepisów o zamówieniach publicznych. Oznacza to, iż także do obecnej umowy nie mają zastosowania przepisy tej ustawy regulujące dostęp do pewnych kategorii dokumentów, w tym umów, zawieranych w finale postępowania w przedmiocie zamówienia publicznego.

Poza dyskusją jest, że ewentualna odpowiedź na pytanie, kiedy, w jakim trybie, w jakiej ilości oraz za jaką kwotę zostały zakupione przez Sąd Najwyższy od

Wydawnictwa W. uprawnienia do korzystania z programu L., byłaby równoznaczna z ujawnieniem istotnych postanowień tych umów, a także danych poprzedzających ich zawarcie.

W tym stanie rzeczy uznano za uzasadnione żądanie odrzucenia lub oddalenia w całości określonej skargi Fundacji [...].

\*

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie nie rozpoznał wniosków formalnych odpowiedzi na skargę.

W merytorycznej części uzasadnienia kwestionowanego wyroku podniesiono, co następuje:

*„Zgodnie z art. 1 § 1 i art. 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1269 z późn. zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.*

*W świetle powyższych kryteriów skarga zasługuje na uwzględnienie.*

*Na wstępie należy podać, że zgodnie z art. 61 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. – Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.) obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa (ust. 1). Prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegiałnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu (ust. 2). Ograniczenie prawa, o którym mowa w ust. 1 i 2, może nastąpić wyłącznie ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa (ust. 3). Tryb udzielania informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, określają ustawy, a w odniesieniu do Sejmu i Senatu ich regulaminy (ust. 4).*

Natomiast art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm.) stanowi, że każdemu przysługuje, z zastrzeżeniem art. 5, prawo dostępu do informacji publicznej (...).

Zgodnie z art. 1 ust. 1 powołanej ustawy, każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie. Z przytoczonego przepisu wynika przedmiotowy zakres dostępu do informacji publicznych, tzn. dostęp do informacji dotyczących szeroko rozumianych spraw publicznych.

Dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie ma dokładne ustalenie treści żądania. W chwili kiedy do organu zostanie złożony wniosek o udzielenie informacji publicznej, to obowiązkiem organu jest zbadanie, czy żądane informacje stanowią informację publiczną w rozumieniu przedmiotowej ustawy, czy jest w ich posiadaniu, czy może być i w jakiej formie udzielona, czy też zachodzą podstawy do wydania decyzji na podstawie art. 16 przedmiotowej ustawy (odmowa udzielenia informacji publicznej) w zw. z art. 5 ust. 1 tej ustawy.

Zdaniem Sądu, żądane przez stronę skarżącą informacje stanowią informację publiczną, co oznacza, że organ zobowiązany był przestrzegać zasad i trybu określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej. Tego obowiązku organ nie dopełnił, gdyż zastosował w sprawie przepisy Kpa, a w szczególności art. 61 a § 1, który stanowi, że gdy żądanie, o którym mowa w art. 61, zostało wniesione przez osobę niebędącą stroną lub z innych uzasadnionych przyczyn postępowanie nie może być wszczęte, organ administracji publicznej wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania. Organ na podstawie tego przepisu wydał zaskarżone postanowienie, przy równoczesnym powołaniu się na art. 16 ust. 1 i 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Zgodnie z tym przepisem, odmowa udostępnienia informacji publicznej oraz umorzenie postępowania o udostępnienie informacji w przypadku określonym w art. 14 ust. 2 przez organ władzy publicznej następują w drodze decyzji. Do decyzji, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, z tym że:

odwołanie od decyzji rozpoznaje w terminie 14 dni,

uzasadnienie decyzji o odmowie udostępnienia informacji zawiera także imiona, nazwiska i funkcje osób, które zajęły stanowisko w toku postępowania o udostępnienie informacji, oraz oznaczenie podmiotów, ze względu na których dobra, o których mowa w art. 5 ust. 2, wydano decyzję o odmowie udostępnienia informacji.

*Gdy wnioskodawca żąda udzielenia informacji, które nie są informacjami publicznymi, organ nie ma obowiązku wydawania decyzji o odmowie udzielenia informacji, lecz ma obowiązek powiadomić wnioskodawcę, iż żądane informacje nie stanowią informacji publicznej.*

*W rozpoznawanej sprawie organ podaje, że żądane przez stronę skarżącą informacje „nie należą do kategorii informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 i art. 6 u.d.i.p., a w konsekwencji nie mogą być udostępniane każdemu zainteresowanemu ich treścią na zasadach i w trybie określonym przepisami u.d.i.p. (...), aby następnie stwierdzić, że „umowa prawa cywilnego, w której tylko jedną ze stron jest organ władzy publicznej, nie ma cech dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 6 ust. 2 u.d.i.p. (...)”.*

*Z ustawy o dostępie do informacji publicznej jednoznacznie wynika, że decyzja o odmowie udostępnienia informacji publicznej może być wydana wówczas, gdy żądana informacja obejmuje swoim zakresem podmiotowym i przedmiotowym ustawę i to wyłącznie wtedy gdy chodzi o ochronę danych osobowych, tajemnice zawodową, służbową, państwową, skarbową statystyczną, czy też inną tajemnicę ustawowo chronioną.*

*W sytuacji, gdy żądana informacja jest informacją publiczną, to organ zobowiązany, a takim bez wątpienia w niniejszej sprawie jest Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, jest stosować przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej w załatwieniu sprawy.*

*Podkreślić należy, że ustawa o dostępie do informacji publicznej nie przewiduje odesłania do stosowania Kpa z wyłączeniem art. 14 i 16. Oznacza to, że organ w sposób nieuzasadniony zastosował w sprawie art. 61 a § 1 Kpa.*

*Organ rozpoznając ponownie sprawę zobowiązany jest uwzględnić ocenę prawną Sądu.*

*Odnosząc się do zarzutów podniesionych w skardze, a w szczególności tego, który wskazywał na konieczność stwierdzenia nieważności zaskarżonego postanowienia Sąd wniosku tego nie uwzględnił. W ocenie Sądu błąd organu w procedowaniu w sprawie nie oznacza, że zaskarżone postanowienie zostało wydane bez podstawy prawnej, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 Kpa.*

*Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie orzekł, jak w sentencji.*

*Na podstawie art. 152 powołanej ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Sąd wstrzymał wykonanie zaskarżonego postanowienia.”*

### **III. Uzasadnienie wniosków głównych nr 1 i nr 3 oraz pierwszych sześciu zarzutów skargi kasacyjnej**

#### Uzasadnienie zarzutu nr 1 oraz wniosku głównego nr 3

Sformułowany jako pierwszy zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego w następstwie wadliwej ich wykładni, a konkretnie art. 1 ust.1, art. 4 ust. 1 i ust. 2, art. 6 ust.1 i ust. 2 u.d.i.p., w związku z art. 139 ust. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759 ze zm.) w następstwie - w istocie - ustalenia, że treść każdej umowy prawa cywilnego, której co najmniej jedną ze stron jest podmiot wymieniony w art. 4 ust. 1 lub ust. 2 u. d. i. p., a więc również takiej, której drugą stroną nie jest taki podmiot, (tu: W. Sp. z o.o.), stanowi informację publiczną nie daje się pogodzić w szczególności z treścią art. 139 ust. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, z którego jednoznacznie wynika, że umowy prawa cywilnego nie stanowią informacji publicznej, a jedynie – i to tylko wówczas, gdy zostały zawarte w trybie zamówień publicznych na zasadach określonych w tej ustawie – są jawne i podlegają udostępnieniu na wniosek „każdego” w trybie określonym w przepisach o dostępie do informacji publicznej. Nie można wykluczyć również, że dokonanie wadliwej wykładni owych przepisów było następstwem wadliwego założenia, że odpowiedź na pytanie: *„Kiedy, w jakim trybie, w jakiej ilości oraz za jaką kwotę zostały zakupione przez Sąd Najwyższy od Wydawnictwa W. uprawnienia do korzystania z programu L ?”* nie dotyczy treści umów prawa cywilnego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie nie dał wiary zapewnieniu zawartemu w końcowej odpowiedzi na skargę, że *„zawarcie obecnej umowy z Wydawnictwem W., na podstawie której Sąd Najwyższy aktualnie korzysta z programu L., ze względu na wartość przedmiotu tej umowy, nie musiało być poprzedzone zastosowaniem przepisów o zamówieniach publicznych.”* oraz zignorował uwagę, że: *„Oznacza to, iż także do obecnej umowy nie mają zastosowania przepisy tej ustawy regulujące dostęp do pewnych kategorii dokumentów, w tym umów, zawieranych w finale postępowania w przedmiocie zamówienia publicznego.”*



W tym stanie rzeczy usprawiedliwione stało się przedstawienie formalnego wniosku o dopuszczenie dowodu z dokumentu zawierającego zapewnienie Dyrektora Biura Informatyki Sądu Najwyższego, odpowiedzialnego za zakupy wszelkiego oprogramowania komputerowego do tej instytucji, że wszelkie dotychczas, corocznie zawierane z W. sp. z o.o. umowy umożliwiające korzystanie przez Sąd Najwyższy z programu „System Informacji Prawnej L.” były zawierane z uwzględnieniem treści art. 4 pkt 8 ww. ustawy – Prawo zamówień publicznych, a tym samym ich zawarcie nie musiało być poprzedzone postępowaniem wymaganym ową ustawą.

**Zdaniem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego umowy prawa cywilnego, których chociażby jedną ze stron nie jest podmiot wymieniony w art. 4 ust. 1 lub ust. 2 u. d. i. p.:**

- a) nie stanowią informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p.,**
- b) niekiedy podlegają udostępnieniu osobom trzecim (tzw. „każdemu”) na zasadach określonych w przepisach o dostępie do informacji publicznej, ale tylko wówczas, gdy ma do nich zastosowanie art. 139 ust. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759 ze zm.), a więc tylko takie umowy, które zostały zawarte z zastosowaniem przepisów tej ustawy.**

Objęte określonym wnioskiem Fundacji [...] umowy prawa cywilnego na podstawie których Sąd Najwyższy korzystał i korzysta z oprogramowania informatycznego pod nazwą: „System Informacji Prawnej L.”, którego właścicielem jest W. sp. z o.o., a więc podmiot nie należący do grupy wymienionych w art. 4 ust. 1 i ust. 2 u.d.i.p., nie były zawierane z zastosowaniem przepisów ww. ustawy – Prawo zamówień publicznych, a tym samym – jako nie będące informacjami publicznymi - nie mogły być udostępnione zgodnie z art. 139 ust. 3 ww. ustawy – Prawo zamówień publicznych.

#### Uzasadnienie zarzutu nr 2

Formułując ten zarzut, to jest naruszenia art. 1 § 2 i art. 3 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 132 i art.134 § 1 p.p.s.a., odczytywanych w kontekście art. 145 – 149 p.p.s.a., w stopniu rzutującym na wynik sprawy w związku z dowolnym ustaleniem, że:

- a) użyte w art. 134 § 1 p.p.s.a. określenie: „granice danej sprawy” może być interpretowane w całkowitym oderwaniu od treści przedmiotu i wniosku danej skargi, a w danym wypadku wbrew wyraźnemu żądaniu skargi o

zobowiązanie organu administracji publicznej do dokonania czynności danego rodzaju, przy formalnym wskazaniu jako przedmiotu skargi określonego aktu organu administracji publicznej, a tym samym wobec faktycznego uznania za objęte „granicami tej samej sprawy” - w rozumieniu tego art. 134 § 1 – **jednocześnie** skargi znajdującej formalne oparcie w treści art. 3 § 2 pkt 2 p.p.s.a. oraz skargi mogącej znajdować oparcie w art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. w związku z art. 3 § 2 pkt 4 tej ustawy w sytuacji powszechnego odróżniania, także przy rejestracji skarg wpływających do sądów administracyjnych, skarg na określone działania (w tym akty) organów administracji publicznej oraz skarg na bezczynność tych organów, przy węższym zakresie przedmiotowym tych ostatnich (por. treść art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. przy pominięciu w tych rozważaniach art. 3 § 3 p.p.s.a.), a także odmiennych uregulowaniach w wypadku uwzględnienia skarg każdego z tych dwóch rodzajów (*por. z jednej strony art. 145 – 146 p.p.s.a, a z drugiej art. 149 tej ustawy*),

- b) sąd administracyjny, nie będąc formalnie związany wnioskami i zarzutami skargi może przyjąć do rozpoznania i uwzględnić skargę na akt organu administracji publicznej także wówczas, gdy strona nie formułuje jakiegokolwiek wniosku co do rozstrzygnięcia, jakie, jej zdaniem, powinien podjąć sąd administracyjny co do danego aktu,
- c) sąd administracyjny może wydać wyrok uwzględniający lub oddalający skargę z wnioskiem o zobowiązanie organu administracji publicznej do podjęcia określonej czynności, a więc skargę wyraźnie nawiązującą do treści art. 3 § 2 pkt 4 i pkt 8 p.p.s.a., bez jednoczesnego wskazania, czy organ ma dokonać żądanej przez stronę czynności,
- d) sąd administracyjny może stosować środki wskazane w ustawie bez jakiegokolwiek ich powiązania z wnioskami zawartymi w skardze podlegającej jego rozpoznaniu,

**kierowano się przekonaniem, że sąd administracyjny I instancji działa jedynie w następstwie skargi (wniosku) podmiotu uprawnionego (zasada skargowości), która to skarga lub wniosek spełnia minimum wymagań stawianych każdemu pismu procesowemu składanemu do tego sądu, do których należy zaliczyć w szczególności – w świetle art. 45 p.p.s.a – żądanie (wniosek) pozostające w związku z przedmiotem zaskarżenia, a więc ze wskazywanym w skardze lub**

**wniosku jako, zdaniem podmiotu występującego ze skargą, niezgodne z prawem określonym działaniem lub bezczynnością organu administracji publicznej, które może podlegać kontroli sądów administracyjnych, a tym samym, że „granice danej sprawy” wyznacza przedmiot zaskarżenia i treść żądania głównego pozostającego w związku z takim przedmiotem.**

Z tych przyczyn, zdaniem pełnomocnika organu, Sąd I instancji uchylając określone postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego orzekł poza granicami danej sprawy, albowiem strona skarżąca nie sformułowała wobec tych postanowień jakiegokolwiek żądania. Z logicznego punktu widzenia sąd może nie być związany jedynie wnioskiem co do sposobu uwzględnienia skargi, który został sformułowany, a nie wnioskiem, którego w ogóle nie było.

### Uzasadnienie zarzutu nr 3

Uzasadnienie zarzutu naruszenia art. 45 i art. 46 § 1 pkt 3 p.p.s.a., odczytywanych w kontekście art. 58 § 1 pkt 3 p.p.s.a., w stopniu rzutującym na wynik sprawy w związku z brakiem wezwania strony skarżącej do usunięcia braku formalnego skargi pod rygorem jej odrzucenia, polegającego w danym wypadku na braku sformułowania jakiegokolwiek wniosku co do rozstrzygnięcia, jakie zdaniem skarżącej Fundacji, powinno być podjęte przez sąd w stosunku do postanowienia będącego przedmiotem jej skargi, a więc ww. postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r.. lub w następstwie dowolnego ustalenia, że jedyny wniosek skargi, a mianowicie o zobowiązanie organu administracji publicznej do dokonania określonej czynności, w danym wypadku o zobowiązanie do udostępnienia informacji objętych określonym wnioskiem, był tożsamy z wnioskiem o uchylenie określonych postanowień, stanowi rozwinięcie uzasadnienia pierwszego z zarzutów głównych skargi.

Sąd I instancji, aby móc merytorycznie orzekać w sprawie danej skargi powinien mieć sformułowany w skardze lub w jej uzupełnieniu jakikolwiek wniosek korespondujący z przedmiotem skargi, a więc ze wskazywanym w skardze jako niezgodne z prawem określonym działaniem lub bezczynnością organu administracji publicznej.

Innymi słowy zaniechanie wezwania strony skarżącej do uzupełnienia istotnego braku wniesionej przez nią skargi, a także zaniechanie jej uzupełnienia przez tę stronę

z jej własnej inicjatywy, sprawiło, że doszło do merytorycznego rozpoznania skargi, która w jej pierwotnym kształcie w ogóle nie powinna otrzymać biegu.

#### Uzasadnienie zarzutu nr 4

Uzasadniając naruszenie art. 160 p.p.s.a. w związku z art. 45 p.p.s.a. w stopniu rzutującym na wynik sprawy w związku z brakiem rozpoznania w formie odrębnego postanowienia wniosku organu, jaki został sformułowany w odpowiedzi na skargę, w postaci żądania wezwania strony skarżącej do uzupełnienia braku jej skargi przez wskazanie w formie wniosku rodzaju rozstrzygnięcia, jakie, zdaniem skarżącej Fundacji, powinien podjąć Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w stosunku do postanowienia będącego przedmiotem skargi, *[tu: postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r. nr I Prez. 389/11 oraz BSA III – 055 – 127/11 i utrzymanego nim w mocy postanowienia tego organu z dnia 3 sierpnia 2011 r. (ten sam numer)]*, a tym samym wobec pozbawienia obu stron możliwości poddania zarządzenia lub postanowienia stanowiącego rozpoznanie wniosku o uzupełnienie braku skargi także pośredniej ocenie w ramach ewentualnego środka odwoławczego od orzeczenia kończącego postępowanie przed Sądem I instancji, *(tu: w kontekście art. 191 p.p.s.a.)*, kierowano się przekonaniem, że formułowanie tego rodzaju wniosków i ich rozpoznawanie stanowi element prawa do sądu, *(tu: mającego służyć przyjęciu do rozpoznania danej skargi i dokonaniu właściwej oceny przez sąd administracyjny aktu uczynionego przedmiotem takiej skargi)*, a tym samym, że zaniechanie rozpoznania prawidłowo sformułowanego wniosku procesowego istotnie naruszyło właściwie rozumiane prawo do sądu w stopniu rzutującym na wynik sprawy.

#### Uzasadnienie zarzutu nr 5

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 3 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 141 § 4 p.p.s.a. w stopniu rzutującym na wynik sprawy w następstwie:

- a) uchylenia się od rozstrzygnięcia kwestii kluczowej dla stron pozostających w sporze co do charakteru prawnego informacji objętych określonym wnioskiem Fundacji [...], a mianowicie, czy są one informacjami publicznymi w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p., a zarazem czy podlegają udostępnieniu na zasadach określonych w tej ustawie,

- b) dowolnego uznania za w pełni aktualne, także po 11 kwietnia 2011 r., to jest po dniu wejścia w życie art. 61a k.p.a., stanowiska formułowanego we wcześniejszym orzecznictwie sądów administracyjnych, a w szczególności w wyroku NSA z dnia 10 stycznia 2007 r., sygn. akt I OSK 50/06, LEX nr 291197, w zakresie braku przesłanek do prowadzenia formalnego postępowania wobec wniosku, określanego przez osobę zainteresowaną mianem wniosku o udostępnienie informacji publicznej, w sytuacji, gdy nie zawiera on – w istocie – żądania udostępnienia tego rodzaju informacji,
- c) braku sformułowania w wyroku uwzględniającym skargę jakichkolwiek „*wskazań co do dalszego postępowania*”, to jest takich wskazań, których realizacja mogłaby doprowadzić do zakończenia postępowania w sprawie wniosku o udostępnienie informacji danego rodzaju w sposób zgodny z prawem, a w szczególności bez narażania organu administracji publicznej na zarzut popełnienia przestępstwa określonego w art. 23 u.d.i.p. lub udostępnienia informacji prawem chronionej,  
a ponadto
- d) wobec swoistego „zadekretowania”, bez jakiegokolwiek uzasadnienia, że objęte określonym wnioskiem Fundacji [...] informacje są informacjami publicznymi podlegającymi udostępnieniu na zasadach określonych w stosownej ustawie (*„Zdaniem Sądu, żądane przez stronę skarżącą informacje stanowią informację publiczną, co oznacza, że organ zobowiązany był przestrzegać zasad i trybu określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej.”*)

dano wyraz przekonaniu, że żadne z przedstawionych wyżej zachowań nie powinno być udziałem sądu administracyjnego niezależnie od tego, jakiego organu władzy publicznej dotyczy skarga uczyniona przedmiotem rozpoznania przez ten sąd. Takie zachowania w sposób oczywisty kłócą się w szczególności z podstawową rolą sądów administracyjnych określoną w stosownych przepisach Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także w art. 3 § 1 p.p.s.a.

#### Uzasadnienie zarzutu nr 6

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) p.p.s.a. w związku z art. 61a § 1 k.p.a. w związku z art. 1 pkt 1 k.p.a., w związku z art. 1 ust.1, art. 6 ust.1 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej

(Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.), określanej dalej skrótem: u.d.i.p., w stopniu rzutującym na wynik sprawy, w następstwie dowolnego ustalenia, że do złożonego po dniu 11 kwietnia 2011 r. wniosku o udostępnienie określonych informacji, które zdaniem wnioskodawcy są informacjami publicznymi, nie ma zastosowania kodeks postępowania administracyjnego w części regulującej wszczęcie takiego postępowania, w którym może dojść do wydania decyzji administracyjnej, a w szczególności nie ma zastosowania art. 61a § 1 k.p.a. w wypadku, gdy zdaniem organu objęte danym wnioskiem informacje nie są informacjami publicznymi w rozumieniu art. 1 ust.1, art. 6 ust.1 i ust. 2 u.d.i.p., a powinnością organu jest jedynie udzielenie wnioskodawcy pisemnego wyjaśnienia ze wskazaniem, dlaczego objęte danym wnioskiem informacje nie są informacjami publicznymi, kierowano się przekonaniem, że w związku z wejściem w życie z dniem 11 kwietnia 2011 r. art. 61a k.p.a., mającego - w założeniu - służyć zwiększeniu ochrony prawnej podmiotom występującym z żądaniami podlegającymi, lub mogącymi podlegać, rozpoznaniu przez wydanie decyzji administracyjnej, a zarazem mającego służyć eliminacji ewentualnych skarg na bezczynność organów, do których wpłynęło tego rodzaju żądanie w związku z faktyczną odmową przyjęcia takowego do merytorycznego rozpoznania przez organ administracji publicznej należy zmienić dotychczasową, sankcjonowaną orzecznictwem sądów administracyjnych, praktykę pisemnych odpowiedzi wskazujących na brak oparcia żądania o udostępnienie informacji określonej treści w przepisach o dostępie do informacji publicznej.

Zdaniem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego podjęcie przez niego działania zapewniającego stronie występującej z wnioskiem określanym przez nią mianem wniosku o udostępnienie informacji publicznej wyższą ochronę prawną, w szczególności przez wyraźne określenie trybu kontroli podjętego przez ten organ działania w sferze administracji publicznej, nie tylko nie powinno spotkać się z całkowitą dezaprobatą ze strony Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ale z należytą uwagą prowadzącą w danym wypadku wprost do wyjaśnienia, czy i dlaczego objęte danym wnioskiem Fundacji [...] informacje podlegają udostępnieniu na zasadach określonych w przepisach o dostępie do informacji publicznej, czy też takiego udostępnienia nie wymagają.

W sytuacji, gdy tego rodzaju odpowiedź w części obejmującej pytanie: „dlaczego” nie została sformułowana w uzasadnieniu skarżonego wyroku, należy stwierdzić, że Sąd Administracyjny I instancji nie spełnił swej podstawowej roli w sprawie o udostępnienie informacji uznawanej za publiczną przez stronę wnioskującą o jej udostępnienie, nie wyjaśniając, w tym wypadku, dlaczego danego rodzaju informacja może być uznawana za publiczną, a zarazem dlaczego powinna być udostępniona skarżącemu na zasadach określonych w przepisach o dostępie do informacji publicznej.

Z tych wszystkich przyczyn zasadne stało się wniesienie niniejszej skargi kasacyjnej z takimi zarzutami i wnioskami jak sformułowane na wstępie.

Kończąc dodaję, że od niniejszej skargi kasacyjnej został uiszczony wpis w wysokości 100,- zł w kasie WSA w Warszawie (kserokopia dowodu wpłaty w załączeniu).

Załącz. 1 ww. dowód uiszczenia wpisu

+ 1 odpis niniejszej skargi kasacyjnej wraz z ww. dowodem wpłaty

**Radca Prawny**

**Małgorzata Wrzolek - Romańczuk**